

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

DEN SANNA OMVÄNDELSENS SKÖNHET

2 Korinthierbrevet 7:8-10 • Predikan G8B 2020-08-23 (Frälsis Mölndal) • Johnny Lithell

INLEDNING

Då har vi ännu en gång kommit till en ny plats. Det är förstås något som hör till en nyplanterad församlings verklighet att inte ha en egen lokal där man kan fira gudstjänst. Också den här lokalen är tillfällig och vi behöver vara beredda att flytta i en inte alltför avlägsen framtid. Men under tiden får vi vara tacksamma för möjligheten att vara här och vi får be att det i slutänden får bli till Guds ära och människors frälsning.

Vi fortsätter i alla fall predikoserien om församlingens skönhet. Förra veckan predikade Jonah om medlemskap och veckan innan det predikade jag om församlingsdisciplin. Den här predikan är tänkt dels som en fortsättning på predikan om församlingsdisciplin. Därför att när vi hjälper varandra att växa som kristna är det viktigt för oss att ha en klar uppfattning om hur sann omvändelse ser ut. Och när vi hamnar i situationer när vi behöver praktisera korrektiv församlingsdisciplin så är det helt nödvändigt att vi tydliga kan urskilja mellan sann och falsk omvändelse. För i Matt 18:15 som vi läste för två veckor sedan nämner inte Jesus några särskilda synder som kan leda till församlingsdisciplin. Han säger bara helt kort ”när din broder syndat” och så låter han oss förstå att det är när denne broder inte vill omvända sig som det kan bli fråga om korrektiv församlingsdisciplin. Därför måste vi förstå vad omvändelse är.

Men det är inte bara viktigt att tala om omvändelse som fortsättning på en predikan om församlingsdisciplin. Att vi lever i ständig omvändelse vittnar om att vi lever ett liv i tro; ett liv i helighet; ett liv som kristna. Det är otroligt vackert och om vi predikar en serie om församlingens skönhet har omvändelsen en självklar plats som en del i bilden.

Introduktion till texten

Vi har hört tre verser läsas ur Andra Korinthierbrevets sjunde kapitel. Brevet är skrivet av Paulus till församlingen i Korinth. Det var en församling som han själv hade grundat, men relationen mellan honom och församlingen hade inneburit mycket smärta för honom. Han skriver på flera ställen i brevet om sina många fysiska utmaningar och lidanden, som till och med fick honom att tro att han skulle dö (1:8). I fjärde och sjätte och elfte kapitlet finns ganska långa stycken som handlar om hans fysiska lidande och alla faror han gått igenom.

Men det som verkligen smärtade Paulus var inte vad världen försökte göra med honom utan vad församlingen hade gjort mot honom. Han hade varit hos dem i ungefär två år, men de hade verkligen inte gjort det lätt för honom. De hade låtit falska lärare komma in och attackera Paulus; både hans karaktär och hans tjänst som apostel. Det verkar nästan som att det hade skett något slags myteri, att en majoritet i församlingen hade förkastat Paulus helt och hållet. Så han skrev ett brev, åtminstone är det vad flera kommentatorer säger. Han

avstod från att komma och utsättas för mer smärta. I stället skrev han till dem ett strängt brev där han konfronterade deras synd. Han säger,

2 Korinthierbrevet 2:4 (SFB-15)

«Det var i djup nöd och hjärtats ångest, med många tårar, som jag skrev till er – inte för att göra er sorgsna utan för att ni skulle förstå vilken kärlek jag har till just er.

Paulus fanns i Efesos när han skrev brevet och han skickade det med Titus som skulle gå med det till Korinth och sedan skulle de mötas i Troas och där skulle Titus rapportera hur det hade gått.

Men Paulus fick ingen ro i Troas, trots att Herren öppnade en dörr för honom där (2:13). Därför gick han till Makedonien för att kunna möta Titus tidigare. Men när han kom till Makedonien berättar han att han var trängd på allt sätt, dels genom yttre strider och dels genom en inre oro, eller depression (7:5). Men sedan fick han tröst när han fick möta Titus och fick höra berättat att församlingen hade behandlat Titus väl och hade reagerat med omvändelse på Paulus stränga konfrontation.

Det är bakgrunden till texten vi har framför oss. Han hade skrivit ett strängt brev som vi inte vet vad det stod i. Men vi förstår att han konfronterade församlingen med synd. Det gjorde honom djupt orolig. Tänk om han skulle förlora dem helt? Tänk om de skulle älska sin synd mer än att vända tillbaka till Guds ord som predikades genom Paulus?

Han skriver i vers 8 att han ångrade sig först. Det är inte svårt att förstå. Det är lätt att tvivla på sig själv när man behöver göra något som gör någon annan ledsen. Man ifrågasätter om man kunde ha gjort på något annat sätt. Också den store Paulus gick och var sjuk av oro för att församlingen eller några individer i församlingen inte skulle klara att höra det han hade att säga. Så han ångrade sig för att han hade gjort dem ledsna. Men sedan ångrade han sig inte när han såg att de tog det på rätt sätt; att de gensvarade med omvändelse; att de sörjde så som Gud vill – en sorg som ledde till ånger och till frälsning.

Paulus talar här om att det finns två sorters sorg när man blivit uppmärksam på synd i sitt liv. Den ena sorten är världens sorg som leder till död. Och den andra sorten är en sorg efter Guds vilja som leder till ånger som i sin tur leder till frälsning. Det finns, med andra ord, en sann, biblisk omvändelse som leder till liv. Och det finns världens sorg, falsk omvändelse, som leder till död. Jag tänkte ägna resten av predikan åt att försöka reda ut lite hur vi kan känna igen den andra sorten, den sanna omvändelsen. Men dessförinnan behöver jag säga något om hur viktigt det är med omvändelse. Jag lägger upp predikan i tre punkter: (1) omvändelsens nödvändighet, (2) sann omvändelse definierad, och (3) sann omvändelse konkretiserad.

I. OMVÄNDELSENS NÖDVÄNDIGHET

I den här punkten skulle jag bara vilja slå fast att vi inte kan tala om frälsning i biblisk mening om inte omvändelsen är en pågående verklighet. Om du är född på nytt; om du har en levande tro, så innebär det att du lever i ständig omvändelse. Om du inte lever i omvändelse kan du inte vara en kristen.

Jesus säger i Matteusevangeliets 18:e kapitel,

Matteusevangeliet 18:3 (SFB-15)

³[...] Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket.

Han sa till Nikodemus i det tredje kapitlet att man inte kan komma in i himmelriket om man inte blir född på nytt. Och här i Matt 18 säger han att om ni inte *omvänder er* så *kan ni inte* komma in i himmelriket.

I Petrus andra predikan i Apg 3 förkunnade han för sina åhörare,

Apostlagärningarna 3:19 (SFB-15)

¹⁸**Ängra er därför och vänd om**, så att era synder blir utplånade

I Lukas 13 frågar någon om lidande är Guds straff för synd. Jesus svarar,

Lukasevangeliet 13:5 (SFB-98)

⁵Nej, säger jag er. Men om ni inte omvänder er, går ni alla under på samma sätt.

I Matt 11 yttrar Jesus ve-rop över olika judiska städer. Han säger att det kommer att bli lättare för Sodom och Gomorra än för dessa städer vid domens dag. Varför då? För att de inte omvände sig (vers 21). De såg hans underverk, men de omvände sig inte.

Bibeln säger att vi alla är syndare från födseln. Vi befinner oss i samma tillstånd som den förlorade sonen där han sitter utfattig och eländig bland svinen och längtar efter att få fylla magen med grisarnas mat. Men så står det att han ”kom till sig själv”; han fick en plötslig insikt i sitt bedrövliga tillstånd och sa ”här svälter jag ihjäl.” Det är en bild av varje syndare på denna jord som ännu inte lämnat sitt gamla liv för att komma till Kristus. Jesus framställer den personen som en person som sitter i en smutsig svinstia av synd och fördärv, på väg mot sin undergång.

Jag läste en pastor på 1800-talet som beskrev hur sorgsamt det är för honom att se så många så kallade evangelikala predikanter som helt struntar i att undervisa om omvändelsens nödvändighet. Han sa att man predikar om botemedlet, men utelämnar helt och hållet människans dödliga sjukdomstillstånd.

Det är som att jag skulle stå här och ropa om penicillin. Malariamedicin! Det är helt fantastiskt! Men utan att nämna för dig att du har en ilsken malaria i din kropp som med hundra procents säkerhet kommer att leda dig till evig undergång om du inte får vad jag talar om. Det är klart att du, även om du håller med om att malariamedicinen verkligen är fantastiskt, inte ser dess storhet på samma sätt. Det är skillnad på om något har räddat andras liv och om det räddar ditt liv.

II. SANN OMVÄNDELSE, DEFINIERAD

Men vad är då sann, biblisk omvändelse? Det finns många sätt att ställa upp det på, men jag tror nog att puritanen Thomas Watson gjorde det bäst. Han sätter upp sex kännetecken på sann omvändelse. Jag tänkte nämna fem av dem.

1. Att se sin synd

För det första: att *se* sin synd. Här är det återigen – jag har sagt det många gånger förut – helt avgörande att man lever sitt kristna liv tillsammans med andra. Därför att om det är upp till mig själv att upptäcka all synd i mitt liv så kommer det inte att bli så mycket. Vi är mästare på självbedrägeri och relativiseringar. Vi är så beroende av att andra kan se vad som händer i

våra liv och göra det med tillräcklig kärlek för att påtala för oss när något är fel. Det var det Paulus gjorde för sina vänner i Korinth.

Det är när man får se sin egen synd som omvändelsen börjar. Men det är inte där den slutar. Man börjar med att se den. Att inte förneka den eller skapa ursäkter för den.

2. Att sörja för sin synd

Det fortsätter med att man *sörjer* för sin synd. Här är det oerhört viktigt att vi kan skilja mellan en sorg efter Guds vilja och världens sorg.

Om jag sörjer med världens sorg så är jag mer upptagen med mig själv än jag är med Gud eller någon annan. När någon påpekar synd i mitt liv så blir jag ledsen, men inte för att synden är fruktansvärd och skiljer mig från Gud, nej, jag blir ledsen för att någon kom på mig. Jag blir ledsen för att jag på ett väldigt yligt sätt drabbas av syndens konsekvenser. Innerst inne vill jag ju helst fortsätta med synden. Och egentligen tycker jag att det är alla andras fel.

Om jag däremot sörjer med en sorg enligt Guds vilja kan vi se att det är en sorg som är inför Gud. Det är inte en självcentrerad sorg. Det är som David säger i Psalm 51,

Psaltaren 51:6 (SFB-15)
»Mot dig, just mot dig, har jag syndat och gjort det som är ont
i dina ögon.

Det är alltså en sorg som är i förhållande till Gud. Det var så David såg på sin synd. Vem som helst kan känna sig ledsen och sörja över syndens konsekvenser i ens liv. Man kan till och med känna sig ledsen för att synden har orsakat skada också i andra människors liv. Men den bibliska omvändelsen förstår att synden är mot Gud och att den påverkar min relation till Gud.

3. Att bekänna sin synd

Den tredje ingrediensen i sann omvändelse är att man *bekänner* sin synd. Man har sett sin synd och man sörjer över den. Därför vill man också bekänna den, både inför Gud och människor. Den är något allvarligt. Än en gång kan vi ta den förlorade sonen som bild. Utan att någon tvingar honom börjar han så snabbt han kan att säga ”jag har syndat mot himlen och mot dig” (Luk 15:8). Det handlar om att tala sant om sig själv och att uttrycka sin andliga fattigdom. Man tar ansvar för sin synd. Man ursäktar den inte och försöker inte förklara bort den eller skönmåla den. Man känner allvaret och tar fram allting i ljuset.

4. Att hata sin synd

Den fjärde ingrediensen är något som sker i vårt känsloliv. Vi sörjer vår synd, men det stannar inte där. Vi *hatar* vår synd.

Gud säger till sitt folk genom profeten Hesekiel,

Hesekiel 36:31 (SFB-15)
»Då ska ni tänka på ert onda levnadssätt och era gärningar som inte var goda, och ni ska avsky er själva på grund av era missgärningar och vidrigheter.

En sann kristen är någon som hatar synden i sitt liv. Kom ihåg bilden av den förlorade sonen. Vi upptäcker att vi sitter i en svinstia. Som kristna är det så viktigt att vi har en biblisk bild av syndens allvar. Synden dödar oss. Den skiljer oss från oss och Gud. Om vi håller fast vid den

kommer den att vara vår biljett till helvetet. Och synden dödar våra församlingar. Paulus talar om den som en jäst som börjar i en liten del, men som kommer att genomsyra hela degen om man inte rensar bort den.

Så när vi talar om att hata synden är den en fortsättning av den sorg som Paulus talar om. Det är en sorg som leder till omvändelse. En sorg som leder till ånger. Biblisk omvändelse innehåller alltid ett element av ånger och ånger innehåller ett element av avsmak.

Det grekiska ordet för omvändelse betyder sinnesändring. Men det handlar inte bara om att ändra sig om vad man föredrar, ungefär som att man först beställer en pasta med kyckling men sedan ändrar till en pasta med lax. Eller om jag ska köpa en blå eller en vit skjorta. Det är en förändring som påverkar hela vårt själsliv. Det är en ändring som inte bara är intellektuell, utan som påverkar vårt känsloliv och vår vilja. Här är ett kännetecken på att du verkligen är född på nytt. När du syndar så hatar du det. Du ångrar det. Du vill kämpa emot det. Du känner avsmak inför det. Du vill inte göra det. Paulus utropar i sin frustration "Jag arma människa!" (Rom 7:24). När kung David skriver om sin synd säger han under den helige Andes inspiration i Psalm 51,

Psaltaren 51:19 (SFB-15)

»Det offer Gud vill ha

är en förkrossad ande.

Ett förkrossat och bedrövat hjärta föraktar du inte, Gud.

Känn på orden. En förkrossad ande. Ett bedrövat hjärta. Känner du fattigdomen? Det är en andens fattigdom som säger att jag inte klarar detta själv. Jag är en syndare och jag hatar det. Jag sörjer över det.

5. Att vända sig bort från sin synd

Den femte ingrediensen handlar om konkreta handlingar. Det är när man *vänder sig bort* från sin synd.

Paulus var lycklig när han hörde Titus berätta hur församlingen i Korinth hade reagerat. Titta i vers 11,

2 Korinthierbrevet 7:11 (SFB-15)

»Se vad den här sorgen från Gud har fört med sig hos er: vilken hängivenhet, vilka förklaringar, vilken upprördhet, vilken fruktan, vilken längtan, vilken iver och vilken bestraffning!

Han ser att det var sann omvändelse. De visade genuin ånger, en ånger som ledde till en annan sorts liv.

Efter ångern kommer alltid en förändring. När vi sett vår synd, när vi ångrat och sörjt över vår synd som vi ser i vår text, så ser vi att det finns en ny vilja och en ny kraft att döda den synden; att vända oss bort från den synden, ja, att så långt vi kan söka ställa saker till rätta.

Om vi återvänder till den förlorade sonen. Där var han han i sitt fördärv; i stanken bland svinen. Han sa att han ska resa sig och gå till sin fader. Han har fått en ny vilja. Han har fått en ny riktning. Han har vänt ryggen åt sitt gamla liv. Det är alltså inte bara en *intention* att göra något; det är att *verkligen göra något*. Inte förrän vi kan tala om en verklig förändring i livet kan vi tala om omvändelse.

II. SANN OMVÄNDELSE, KONKRETISERAD

Där har vi alltså fem kännetecken på sann omvändelse. Det kanske man skulle kunna nöja sig med, men jag tycker inte att det riktigt fångar dynamiken. Jag skulle vilja att ni får en uppfattning av hur det känns när någon omvänder sig. Därför får ni här en tredje punkt och en ny lista där jag har blandat om kategorierna lite och försökt att bli lite mer jordnära. Så, här får ni sju mer konkreta kännetecken på sann omvändelse:

1. Man är bestört över synden

För det första: man är bestört över synden. Insikten om min synd skapar en ödmjukhet och en sorg över den smärta jag orsakat. Det hugger till i hjärtat. Profeten Jesaja klagade,

Jesaja 6:5 (SFB-15)
⁵[...]"Ve mig, jag förgås!
För jag är en man med orena läppar
och jag bor bland ett folk med orena läppar

2. Man vill göra rätt för sig

För det andra: man vill göra rätt för sig. Man lämnar sitt gamla sätt; man reser sig ur grissmutsen och går därifrån. Man lever ett annat liv, som Paulus säger där i vers 11, ”vilken upprördhet, vilken fruktan, vilken längtan, vilken iver och vilken bestraffning!” I stället för att ha varit en destruktiv kraft och orsakat sår och skada på församlingskroppen sörjer man sitt gamla beteende och vill göra tvärtom. Där man har rivit ner vill man nu bygga upp.

I Lukas 19 har vi berättelsen om Sackeus och den generositet han visade som del i hans omvändelse. Hans synd hade handlat om pengar och girighet och därför var det rimligt att han ville ge tillbaka vad han hade stulit.

Lukasevangeliet 19:8-9 (SFB-15)
⁸Men Sackeus stod där och sade till Herren: "Hälften av det jag har, Herre, ger jag till de fattiga. Och har jag lurat någon på något, betalar jag fyrdubbelt igen." ⁹Jesus sade till honom: "I dag har frälsning kommit till det här huset

3. Man accepterar konsekvenserna

För det tredje: den sanna omvändelsen accepterar syndens konsekvenser. Det kan innebära att man förbrukat andras förtroende, att man måste ge upp ett förtroende man fått, eller att man behöver låta landets lagar få ha sin gång. När rövaren på korset omvände sig så han till den andre rövaren,

Lukasevangeliet 23:40-41 (SFB-15)
⁴⁰Fruktar Fruktar du inte ens Gud, du som är under samma dom? ⁴¹Vår dom är rättvis, vi får vad vi förtjänar för det vi gjort.

Och Jesus bekräftade hans omvändelse med att säga,

Lukasevangeliet 23:43 (SFB-15)
⁴³Jag säger dig sanningen: I dag ska du vara med mig i paradiset.

4. Man varken kräver eller förväntar förlåtelse

För det fjärde: man varken kräver eller förväntar förlåtelse. Ibland kan man höra från personer som egentligen inte alls vill omvända sig att så fort de sagt sitt förlåt så ska allt vara bra. En del är till och med aggressiva och påminner om bibeltexter att vi ska förlåta som Gud

förlåtit oss. Men det är bara manipulativt och avslöjar att de inte alls har förstått allvaret i vad de har orsakat.

När Jakob skulle återförenas med Esau förväntade han sig ingen förlåtelse. Det står att han kände stor fruktan när han närmade sig. Han förväntade sig en attack och ansåg sig själv ovärdig någon vänlighet från Esau. Om man har sett sin egen synd och förstått syndens allvar har man inget att kräva.

5. Man känner djupet i smärtan man orsakat

Det leder oss till den femte punkten som säger att den sanna omvändelsen känner djupet i smärtan man har orsakat. Man försöker inte tona ner den eller ursäkta den. Man försöker inte heller skuldbelägga den man skadat för att den personen fortfarande är sårad eller arg. Man försöker inte skylla på den man sårat för att ha på något sätt lockat fram synden. Man tar ansvar, helt enkelt, och uttrycker sin ånger.

6. Man ger utrymme för läkedom

För det sjätte: man ger utrymme för läkedom. Andens frukten inkluderar tålmod, vänlighet, mildhet och självbehärskning. Den som omvänder sig kommer att uppvisa alla dessa. Han kommer inte känna att han har rätt till nytt förtroende utan kommer att vara ödmjuk och anspråkslös och villig att ge den sårade parten all tid den behöver för att läkedom ska kunna ske. Han kommer inte att pressa på och stressa utan kommer att förstå att det tar tid och utrymme för förtroenden att byggas upp på nytt.

7. Man förundras över förlåtelsen

För det sjunde: den som är sann i sin omvändelse kommer att förundras över att bli förlåten. Om en person känner att man har rätt till förlåtelse så kommer man inte att värdesätta den. Men när Jakob fick ta emot Esaus förlåtelse vad han så förbluffad att han grät och han sa,

1 Moseboken 33:10 (SFB-15)

10Det är som om jag såg Guds eget ansikte när du tar emot mig så vänligt.

Ser du hur kravlös och befriande omvändelsen är? När man sett sin egen synd och förstått djupet i syndens allvar kommer det fram egenskaper som är underbara i en gemenskap. Föreställ dig att en person syndar mot dig och sedan reagerar på det här sättet. Det är inte svårt att föreställa sig varför Paulus blev glad när han hörde om korinthiernas sorg som ledde till ånger och frälsning.

Men om omvändelsen är forcerad blir den manipulativ och lika ful som den sanna omvändelsen är vacker.

AVSLUTNING

Föreställ dig nu en församling där *alla* personer är kristna, det vill säga, *alla* personer lever sina liv i daglig omvändelse. Föreställ dig en gemenskap som i sin innersta kärna är befriande. En gemenskap som består av personer som vet att man själv är en syndare och som hatar sin synd och som räcker ut en tiggares hand i andlig fattigdom och som i utbyte får Sonens eget liv inför Fadern.

Föreställ dig en gemenskap där varje person vet att på grund av Jesus Kristus Guds Son; på grund av att han utgav sig själv i förövares händer, att förtalas, hånas och torteras till döds och ensam i mörkret bära Faderns fulla vrede mot synden – på grund av hans obeskrivliga offer kan vi få förlåtelse och bli försonade med Gud. Föreställ dig att vara del av en gemenskap där alla vet att de är syndare som inte har rätt att ställa några krav, utan är genuint förundrade över att Gud har älskat oss så. Förställ dig att vara del i en gemenskap där var och en kan se att jag har fått så mycket givet att jag aldrig kan betala tillbaka, men av tacksamhet vill jag ge mitt liv tillbaka i kärlek till Gud och Guds församling.

Är det inte vackert? Sann omvändelse är inget vi kan producera själva; det är något som vi blir givna genom den helige Ande (Apg 5:31; 11:18; Rom 2:4; 2 Tim 2:25). Men omvändelsen är inget vi behöver skämmas för. Tvärtom, det är en stor kraftkälla som är en förutsättning både för att vi som individer och för att vi som församling ska kunna leva ett hälsosamt kristet liv.